

Opa's zakmes

Opa's zakmes

Anne en Roos Remijn

EigenZinnig

LEESNIVEAU

				ME	ME	ME	ME	ME	
AVI	S	3	4	5	6	7		P	
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P	

Grootouders | dementie

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

Copyright © 2016
Anne en Roos Remijn
Uitgeverij EigenZinnig, Tolbert
Eerste druk september 2016
Illustratie zakmes Joke van der Scheer
Omslagontwerp Maaïke Feenstra
ISBN 978-94-91777-55-4
NUR 282

www.uitgeverijeigenzinnig.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden zonder schriftelijke toestemming van de uitgever

Voor Lotse en Juliet
In liefdevolle herinnering aan opa

1. Het zakmes

Het is vandaag een rare dag. Daniël gaat mee naar opa en oma, maar hij weet niet of hij het leuk vindt. Vroeger wel. Toen was naar opa en oma gaan altijd leuk, maar dat is nu anders.

Opa woont in een verpleeghuis met nog meer oude mensen. Oma woont nu alleen in het huis van opa en oma op nummer 24. Als Daniël bij oma komt, is opa er niet en dat is gek. Opa hoort in de zwarte stoel voor het raam. Opa hoort grapjes te maken. Opa hoort rare liedjes te zingen. Of hij staat voor het raam en komt meteen naar de voordeur als hij Daniël en mama ziet. Of hij verstopt zich in de gang tussen de jassen van de kapstok en roept dan heel hard “grapje” als Daniël zijn jas ophangt. Of hij speelt een gek muziekje op de piano. Oma is alleen in huis en oma vindt dat niet fijn. Ze doet wel vrolijk maar Daniël ziet dat het anders is. Oma zit soms in een andere stoel. Oma heeft andere muziek aan. Oma kijkt an-

ders. Oma maakt geen plannen met opa. Oma kibbelt niet met opa. Oma doet geen spelletjes meer met hem. Oma ruimt soms spullen van opa op. Ze heeft de kruiwagen al verkocht. En de fiets van opa weggegeven.

“Opa kan er niets meer mee,” zegt ze dan.

Dat weet Daniël wel, maar je hoeft toch niet alles weg te doen? Er zijn ook een paar dingen die nu bij opa staan in het verpleeghuis. Daniël is zo nieuwsgierig als wat. Gelukkig kan hij nog wel net als vroeger in de tuin van oma spelen en in de schuur en op de zolder.

Als hij met oma en mama naar het verpleeghuis rijdt, wil mama hem voor alles waarschuwen.

“Niet zomaar tegen iedereen gaan praten hoor, Daniël!” en “Je mag niet op de andere kamers komen, alleen die van opa.”

“We kunnen niet zomaar naar binnen, we moeten wachten tot iemand open doet.”

Mama en oma hebben lekkere dingen mee voor opa. Zou hij daar niet te eten krijgen? Ze hebben ook een tas vol kleren achterin de auto.

Als ze voor de deur staan drukt mama op de bel.

De deur gaat niet vanzelf open. Pas als mama zegt dat ze voor opa komen gaat hij open. Dan moet mama nog een nummer intoetsen. Daniël heeft dat al tien keer gehoord en weet de code ook. Maar mama is het vergeten. Vast van de zenuwen. Als mama zenuwachtig is, gaat ze altijd heel druk praten.

Net als Daniël het wil vertellen, toetst oma het nummer in: 1200EZ. Dan gaat er weer een deur open en moeten ze met de lift.

Nu moeten ze wachten, want er is geen bel en geen nummercode. Er doet iemand open die zegt dat hij Jos heet.

Daniël gluurt door de ramen of hij opa ziet. Er zit wel een andere meneer met een zwart speelgoedhondje op tafel. Ook ziet hij een meneer in de gang voor hem die met hele kleine stapjes loopt. Net alsof hij bang is om te vallen. Als ze achter Jos aanlopen, ruikt hij een vreemde lucht. Het ruikt een beetje naar plas en eten door elkaar. Ze hebben hier dus toch te eten. Gelukkig maar voor opa. Maar het ruikt niet erg lekker. Hij is blij dat hij thuis eet.

Daniël kijkt door een openstaande deur naar binnen.

Daar ligt een mevrouw in een deftige pyjama op bed. Ze zwaait uitbundig naar Daniël. Daniël weet niet of hij terug moet zwaaien en steekt alleen zijn hand een klein stukje op. Op de gang loopt een meneer met zijn blouse uit zijn broek. De man trommelt op de deuren met zijn vuisten.

Dan komen ze bij de kamer van opa. Dat weet Daniël meteen want hij ziet opa's groene vest. Opa heeft een nieuwe broek aan. Een soort joggingbroek. Daniël heeft opa nog nooit in een joggingbroek gezien, maar hij zegt er niets van. Oma wel: "Dag lieverd, wat heb je een fijne broek aan!"

Ze geeft opa een dikke kus. Daniël ziet de twee stoelen en het kleine tafeltje van de logeerkamer staan. Als hij bij opa en oma mocht logeren zette hij daar altijd zijn tas op en zijn knuffel. Er is ook een hele grote klerenkast, bijna net zo breed als het bed. Zo veel kleren heeft opa vast niet. Daniël kent opa vooral in een spijkerbroek en een vest van fleece. Groen of blauw. Overhemd eronder. Hij doet de schuifdeur van de kast een stukje opzij en ziet dat de kast bijna leeg is.

"Daniël, wil jij deze broeken even in de kast leg-

gen?” vraagt oma.

Oma geeft hem steeds een stapeltje spullen en Daniël zoekt in de kast of hij weet waar het moet. Er is nog plek genoeg. Oma schuift de stapeltjes net zo lang tot het netjes ligt.

Opa heeft hem nog niet begroet. Hij zegt niet zoveel. Daniël vraagt naar het zakmes van opa. Dat heeft opa normaal altijd bij zich voor alle klusjes die je zomaar op een dag tegenkomt.

“Dat is hier niet,” zegt oma zuchtend. “Dat is te gevaarlijk in het verpleeghuis.”

Opa bromt een beetje en voelt aan zijn broek. De joggingbroek heeft geen zakken waar het zakmes in kan. Ook geen lus waar je de ketting aan vast kan maken. Opa tuurt een beetje voor zich uit in de stoel. Net of hij niet ziet dat Daniël er is.

In de kamer staat ook nog een laag kastje. Daar staan allemaal foto's in en op. Foto's van Daniël en zijn zusje. Foto's van ooms en tantes en de trouwfoto van opa en oma. Er staat ook een foto van Daniël en papa en mama en zijn zus Eva toen ze op vakantie waren in Portugal. Daniël pakt een foto en geeft hem aan opa. Nu lacht opa naar hem, of lacht opa naar de fo-

to?

Mama tovert een doos met druiven te voorschijn en wast ze onder de kraan van de wastafel op opa's kamer. Ze delen de druiven met elkaar. Daniël geeft druiven aan opa en opa geeft druiven aan Daniël. Tot alles op is. Dan is er nog een lekkere koek.

Daniël ziet dat opa een soort tuintje heeft onder zijn balkon. Dat is mooi voor hem, want opa houdt van tuinieren. Daniël ging opa altijd helpen in de moestuin: aardbeien plukken, onkruid wieden, netten over de struiken met bessen hangen en water geven aan de planten.

Samen met oma en mama neemt hij opa mee naar de tuin. Eerst in de lift, dan naar beneden, dan naar de tuindeur. Opa loopt langzaam. Hij wil bij iedere stoel of ieder bankje zitten. Daniël niet. Hij wil over de kleine paadjes rennen. Hij wil aan de takken trekken en hij plukt een bloem waar hij alle blaadjes uittrekt. Hij telt wel elf lieveheersbeestjes. Hij kijkt door de heg wat er aan de andere kant is: een plein met hele kleine kinderen die op fietsjes rondrijden. Buiten zit een mevrouw te roken. Ze roept: "Ik wil naar binnen!"

Als Daniël weer terugkomt van het rondje door de tuin hoort hij de mevrouw weer roepen: “Ik wil naar binnen!”

Opa zit even in de zon.

Mama vraagt hem van alles: ”Ben je al een beetje gewend? Zal ik muziek voor je meenemen? Koken ze wel lekker voor je?”

Maar opa geeft haast geen antwoord. Opa bromt en plukt aan zijn broek en wrijft in zijn handen. Zoekt hij zijn zakmes?

Daniël heeft ontdekt dat je de tuin nergens uit kan. Alleen door de deur waar ze binnen zijn gekomen.

Als ze weer terug bij oma in huis zijn vraagt mama hoe hij het vond.

“Het rook naar uien met gehaktsaus en pies,” zegt Daniël.

Oma schiet in de lach. Mama kijkt ongelukkig.

Daniël vraagt: “En waarom heeft die man een speelgoedhond op tafel?”

Mama zucht. “Ik denk dat hij die lief vindt,” zegt ze.

“Mag opa daar ook in de tuin werken?” vraagt Daniël.

“Misschien wel,” zegt oma.

“En waarom zegt opa niks tegen mij?”

“Ik denk dat opa nog een beetje moet wennen in zijn nieuwe huis,” zegt mama snel.

Oma geeft hem een reep chocola voor thuis om te delen met Eva en ze heeft nog iets achter haar rug. Ze kijkt mama een beetje vragend aan.

“Deze is voor jou,” zegt oma. “Opa kan er niets meer mee.”

Daniël krijgt het zakmes van opa!